

Sygn. akt *XVII AmE 60/12*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Protokolant sądowy – stażysta Anastazja Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o zatwierdzenie taryfy energetycznej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 2 marca 2012 roku Nr (...) (...) (...)

orzeka:

1. uchyla zaskarżoną decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 2 marca 2012 roku nr (...) (...) (...),
2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 477 zł (czterysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów procesu

Sygn. akt *XVII AmE 60/12*

UZASADNIENIE

Decyzją (...) (13)/ (...) z dnia 7 marca 2012 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 47 ust. 1 i 2 oraz art. 23 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy prawo energetyczne w zw. z art. 30 ust. 1 i art. 45 ustawy prawo energetyczne oraz art. 104 k.p.a. po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorstwa energetycznego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (obecnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.) zawartego w piśmie z dnia 26 października 2011 roku o znaku (...), postanowił odmówić zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej ustalonej przez to Przedsiębiorstwo.

W uzasadnieniu Decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wskazał, że zgodnie z art. 47 ust. 1 i 2 ustawy prawo energetyczne przedsiębiorstwo energetyczne osiadające koncesję ustala taryfę dla energii, która podlega zatwierdzeniu przez Prezesa URE oraz proponuje okres jej obowiązywania. Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesje przedkłada Prezesowi URE taryfę z własnej inicjatywy lub na żądanie Prezesa URE.

Zgodnie z § 5 ust. 4 rozporządzenia taryfowego przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną zawiera w taryfie ceny energii elektrycznej oraz sposób ustalenia bonifikat za

niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców. Prezes Urzędu podniósł, że przedsiębiorstwo w swojej taryfie oprócz cen energii elektrycznej, skalkulowało opłaty za realizację dodatkowego cyklu handlowego, pomimo kilkukrotnego wezwania Prezesa URE do nieumieszczania tych opłat w tekście taryfy. Taryfa zawierająca opłaty za realizację dodatkowego cyklu handlowego nie spełnia bowiem wymogów określonych w § 5 ust. 4 powyższego rozporządzenia.

Pozwany wskazał, że stosownie do art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo energetyczne, taryfy dla energii elektrycznej powinny zapewnić pokrycie uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstw energetycznych, przy czym Prezes URE po przeprowadzeniu analizy przedstawionych przez Przedsiębiorstwo planowanych kosztów prowadzenia działalności stwierdził, że przychód został ustalony na poziomie wyższym od uzasadnionego o ponad 46 milionów złotych.

Prezes URE wskazał, że do kalkulacji taryfy Przedsiębiorstwo przyjęło: łączną cenę zakupu energii elektrycznej na potrzeby grup taryfowych G w wysokości 212,07 zł/MWh, jednostkowy koszt zakupu praw majątkowych z odnawialnych źródeł energii elektrycznej w wysokości 277,55zł/MWh, jednostkowy koszt zakupu praw majątkowych z jednostek kogeneracji gazowej w wysokości 127,43 zł/MWh, jednostkowy koszt zakupu praw majątkowych z jednostek dużej kogeneracji w wysokości 10,81 zł/MWh, jednostkowy poziom kosztów własnych Przedsiębiorstwa w wysokości 18,19 zł/MWh oraz jednostkowy poziom marży Przedsiębiorstwa w wysokości 13,91/MWh. W ocenie pozwanego uzasadniony poziom powyższych cen wynosi na dzień wydania decyzji odpowiednio: 206,99 zł/MWh, 273,05zł/MWh, 123,00zł/MWh, 9,50/MWh, 14,88zł/MWh i 1zł/MWh.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki podniósł, że zgodnie z art. 45 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo energetyczne taryfy dla energii elektrycznej powinny zapewniać ochronę odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen. W taryfach przedsiębiorstw obsługujących odbiorców z grup G przyłączonych do sieci 4 operatorów sieci dystrybucyjnej, zatwierdzonych w dniu 16 grudnia 2011 roku zostały uwzględnione koszty zakupu energii elektrycznej na potrzeby tych odbiorców, praw majątkowych, kosztów własnych oraz marży na poziomie nie wyższym niż uznany przez Prezesa URE za uzasadniony. Zatwierdzenie taryfy na poziomie wyższym spowodowałoby, iż odbiorcy Przedsiębiorstwa płaciliby za energię elektryczną więcej niż odbiorcy z innych części kraju. Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy prawo energetyczne Prezes URE reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z ustawą i polityką energetyczną państwa, zmierzając do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii. Pozwany podkreśla, iż równoważeniu podlegać powinny nie tylko interesy w relacji przedsiębiorstwo – odbiorca, lecz również przedsiębiorstwo – przedsiębiorstwo i odbiorca – odbiorca, co sprawia, że proces regulacji wymaga jednolitego traktowania zarówno przedsiębiorstw, jak i odbiorców, a uwzględnienie wyższych cen zakupu u jednego z przedsiębiorstw doprowadziłoby do gorszego traktowania innych przedsiębiorstw, a także odbiorców tych przedsiębiorstw.

Dalej Prezes URE podniósł, że ustalony przez niego uzasadniony poziom ceny zakupu energii elektrycznej na potrzeby grup taryfowych G w wysokości 207zł/MWh wynikał przede wszystkim z analizy kontraktów zawartych na 2012 rok przez przedsiębiorstwa obrotu, uwzględniając również przy tym średnią cenę energii jaka ukształtowała się po trzech kwartałach 2011 roku. Do ustalenie powyższego poziomu ceny Prezes URE wziął również pod uwagę oczekiwany przez przedsiębiorstwa wzrostowy trend cen energii elektrycznej, mając na uwadze konieczność równoważenia interesów odbiorców i przedsiębiorców, co pozwala zarówno na uwzględnienie konieczności ochrony odbiorców przed nieuzasadnionym wzrostem cen.

Prezes URE wskazał również na jakiej podstawie uznał za uzasadnione koszty praw majątkowych z odnawialnych źródeł energii elektrycznej, uzasadnione koszty praw majątkowych z kogeneracji gazowej, uzasadniony koszt praw majątkowych z dużej kogeneracji, ustalony jednostkowy poziom kosztów własnych Przedsiębiorstwa oraz ustalony uzasadniony jednostkowy poziom marży Przedsiębiorstwa.

Podniósł także, że zgodnie z art. 47 ust. 2 ustawy prawo energetyczne Prezes URE odmawia zatwierdzenia taryfy w przypadku stwierdzenia jej niezgodności z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 44-46 ustawy prawo

energetyczne. Zdaniem Prezesa Urzędu przedłożona przez Przedsiębiorstwo taryfa została opracowana w sposób sprzeczny z postanowieniami art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy prawo energetyczne, przepisami § 5 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną oraz § 15 ust. 2 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 sierpnia 2008 roku w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawiania do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii.

W odwołaniu od powyższej decyzji, powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. zaskarżył przedmiotową decyzję w całości i wniósł o jej uchylenie jako nieważnej w rozumieniu art. 156 § 1 k.p.a. z uwagi na brak podstawy prawnej do jej wydania, w przypadku powyższego wniósł o zmianę przedmiotowej decyzji w całości i zatwierdzenie taryfy powoda zgodnie z wnioskiem powoda z dnia 26 października 2011 roku. W razie nieuwzględnienia powyższych wniosków powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy pozwanemu do ponownego rozpoznania. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, dopuszczenie dowodów z opinii biegłego sądowego, zeznań wskazanych świadków oraz z przesłuchania stron na okoliczności wskazane w odwołaniu, a także dopuszczenie pozostałych dowodów przywołanych przez powoda w odwołaniu od przedmiotowej decyzji.

Odwołujący się zarzucił wydanej decyzji naruszenie:

1. Przepisów prawa materialnego:

a) Art. 47 ust. 1 i 2 prawa energetycznego w związku z art. 49 ust. 1 prawa energetycznego oraz w związku z wydanym w dniu 28 czerwca 2011 roku „Stanowiskiem w sprawie zwolnienia przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem i obrotem energią elektryczną z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia” poprzez ich błędną wykładnię skutkującą niezastosowaniem Stanowiska co doprowadziło do tego, iż pozwany wezwał powoda do złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy dla grupy taryfowej G i następnie wszczął wobec powoda postępowanie w sprawie zatwierdzenia taryfy dla obrotu energią elektryczną, pomimo tego, iż pozwany zwolnił już przedsiębiorstwa obrotu, w tym powoda, z tego obowiązku w drodze Stanowiska,

b) Art. 47 ust. 1 i 2 prawa energetycznego w związku z art. 105 k.p.a. poprzez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do tego, iż pozwany wydał decyzję odmawiającą zatwierdzenia taryfy, zamiast umorzyć postępowanie jako bezprzedmiotowe, ponieważ powód nie jest zobowiązany do przedkładania taryf do zatwierdzenia przez pozwanego,

c) Art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 w związku z art. 47 ust. 2 prawa energetycznego oraz w związku z § 9 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do nieuwzględnienia przez pozwanego kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej powoda w zakresie obrotu energią elektryczną, prowadzące w konsekwencji do odmowy zatwierdzenia przedstawionej przez powoda taryfy,

d) § 5 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, czego skutkiem była bezzasadna odmowa zatwierdzenia taryfy powoda,

2. Przepisów postępowania administracyjnego:

a) Art. 156 §1 pkt. 2 k.p.a. albowiem decyzja została wydana bez podstawy prawnej z rażącym naruszeniem prawa z uwagi na brak obowiązku powoda do przedkładania taryf do zatwierdzenia w dniu wydania decyzji,

b) Art. 6, 7, 77 oraz 80 k.p.a. poprzez naruszenie zasady praworządności, zaniechania wszechstronnego wyjaśnienia sprawy oraz przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów prowadzące do dowolnej, nieprawidłowej i niezgodnej z prawem energetycznym oceny wniosku powoda o zatwierdzenie taryfy,

c) Art. 8 k.p.a. poprzez naruszenie zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów Państwa polegające na wszczęciu postępowania dotyczącego zatwierdzenia taryfy powoda oraz wydaniu decyzji w tej sprawie, pomimo tego, iż pozwany zwolnił przedsiębiorstwa obrotu energią elektryczną, w tym powoda, z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia stanowiskiem,

d) Art. 9 i 11 k.p.a. poprzez zaniechanie wyczerpującego informowania powoda o wszystkich okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie praw i obowiązków powoda, prowadzące do bezpodstawnego uznania za niewiarygodne informacji przekazanych przez powoda dotyczących planowanych kosztów zakupu energii elektrycznej na potrzeby grupy taryfowej G oraz zakupu praw majątkowych z odnawialnych źródeł energii elektrycznej oraz z jednostek Kogeneracji, pomimo iż pozwany nie przedstawił żadnych dowodów i nie uzasadnił, dlaczego koszty przyjęte przez powoda są błędne,

e) Art. 104 § 2 k.p.a. w związku z art. 47 ust. 1 prawa energetycznego poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie prowadzące do odmowy zatwierdzenia taryfy powoda zgodnie z wnioskiem powoda z dnia 26 października 2011 roku (znak (...)), pomimo istnienia oczywistych przesłanek do rozstrzygnięcia w tym zakresie,

f) Art. 107 § 3 k.p.a. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do braku wskazania w uzasadnieniu decyzji na podstawie jakich dowodów odmówił zatwierdzenia taryfy powoda, ani też w żaden sposób nie uzasadnił i nie wskazał żadnego dowodu na poparcie swojego rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i oddalenie wniosków dowodowych wskazanych przez powoda w odwołaniu. Prezes Urzędu wskazał, że zgodnie z art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy prawo energetyczne taryfy ustalane przez przedsiębiorstwa energetyczne należy kalkulować w sposób zapewniający pokrycie kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych wraz z uzasadnionym zwrotem z kapitału oraz ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen i stawek opłat. Natomiast zgodnie z teścia § 10 ust. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną, podstawą oceny kosztów uzasadnionych uwzględnianych w kalkulacji cen lub stawek opłat mogą być porównywalne koszty wykonywania działalności gospodarczej w przedsiębiorstwach energetycznych wykonujących tego samego rodzaju działalność gospodarczą o zbliżonych warunkach jej wykonywania. Prezes URE wskazał, że założenia przyjęte przez pozwanego do kalkulacji taryf na 2012 rok potwierdzają zestawienia cen energii elektrycznej oraz świadectw pochodzenia notowane na Towarowej Giełdzie Energii. Pozwany podniósł, iż w kontekście rzeczywistych cen energii elektrycznej i świadectw pochodzenia kształtujących się na rynku w roku 2012 nieuzasadnione jest oczekiwanie powoda, że Prezes URE zaakceptuje przyjęcie do kalkulacji taryfy zawyżonych kosztów.

Sąd ustalił, co następuje:

Prezes URE w Stanowisku z dnia 28 czerwca 2001 roku przyjął, że przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem i obrotem energią elektryczną działają na rynku konkurencyjnym i z dniem 1 lipca 2001 roku zwolnił przedsiębiorstwa posiadające koncesje na wytwarzanie lub obrót energią elektryczną z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej. W dniu wejścia w życie Stanowiska tj. 1 lipca 2001 roku powód był przedsiębiorcą energetycznym posiadającym koncesję na obrót i dystrybucję energii elektrycznej.

Decyzją z dnia 11 czerwca 2007 roku nr (...)(...) (...) Prezes URE umorzył postępowanie administracyjne w sprawie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej powoda, powołując się na udzielone Stanowiskiem z dnia 28 czerwca 2001 roku zwolnienie.

W dniu 16 grudnia 2009 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie cofnięcia zwolnienia z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej, udzielonego (...) Sp. z o.o. Stanowiskiem, w odniesieniu do odbiorców grupy taryfowej G, określonej w ostatnio stosowanej przez powoda taryfie zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, przyłączonych do sieci przedsiębiorstwa (...) S.A.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w dniu 19 marca 2010 roku Prezes URE wydał decyzję Nr (...) (18)/ (...), którą cofnął w części odnoszącej się do odbiorców grupy taryfowej G określonej w ostatnio stosowanej przez powódkę taryfie, tj. taryfie zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 15 grudnia 2006 roku, znak: (...) (...) (...), ogłoszoną w Biuletynie Urzędu Regulacji energetyki z dnia 15 grudnia 2006 roku, nr (...), przyłączonych do sieci (...) S.A., zwolnienie z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej, udzielone powódce Stanowiskiem Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 czerwca 2001 roku w sprawie zwolnienia przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem i obrotem energią elektryczną z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia oraz nadał decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.

W wyniku odwołania się powoda od decyzji Prezesa Urzędu z dnia 19 marca 2010 roku Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 9 grudnia 2011 roku o sygnaturze akt XVII AmE 86/10 uchylił decyzję Prezesa URE i wydał postanowienie o wstrzymaniu jej wykonania. Po rozpoznaniu apelacji pozwanego wyrokiem z dnia 20 września 2012 roku sygn. akt VI ACA 415/12 Sąd Apelacyjny oddalił apelację.

W dniu 19 października 2011 roku Prezes URE pismem nr (...) (...) (...) wezwał powoda do przedstawienia taryfy dla obrotu energią elektryczną na rok 2012 dla grup taryfowych G do zatwierdzenia.

Pismem z dnia 26 października 2011 roku Powód przedłożył Prezesowi URE wniosek o zatwierdzenia taryfę dla energii elektrycznej dla odbiorców w grupach taryfowych G z wnioskiem o umorzenie postępowania, uzupełniając go pismami z dnia 15 listopada 2011 roku, 29 listopada 2011 roku, 7 grudnia 2011 roku oraz z dnia 9 stycznia 2012 roku.

Pismem z dnia 18 stycznia 2012 roku Prezes Urzędu zawiadomił powoda o zakończeniu prowadzonego postępowania dowodowego i możliwości zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym oraz złożenia ewentualnych uwag i wyjaśnień.

Decyzją z dnia 7 marca 2010 roku nr (...) (...) (...) Prezes URE odmówił zatwierdzenia przedłożonej do zatwierdzenia taryfy, od której powód złożył przedmiotowe odwołanie.

W dniu 2 kwietnia 2012 roku dokonana została zmiana firmy powoda z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na (...) Sp. z o.o. z siedziba w G..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko w przedmiocie charakteru prawnego i mocy wiążącej Stanowiska Prezesa URE z dnia 28 czerwca 2001 roku zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 stycznia 2011 roku sygn. akt III SK 34/10. Podkreślano w nim, że mimo iż „Stanowisko” nie było decyzją administracyjną w rozumieniu art. 104 § 1 k.p.a., to przed dniem wydania zaskarżonej decyzji było skierowane do powoda jako przedsiębiorstwa obrotu energią elektryczną. „Stanowisko” było władczym, jednostronnym oświadczeniem Prezesa URE zmierzającym do wywołania skutku prawnego przewidzianego w przepisie art. 49 ust. 1 ustawy prawa energetycznego, tj. zwolnienia przedsiębiorstw posiadających koncesję na wytwarzanie lub obrót energią elektryczną z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia. W rezultacie na mocy „Stanowiska” powód nie był obowiązany po dniu 1 lipca 2001 roku do przedkładania do zatwierdzenia taryf dla swoich odbiorców. Zdaniem Sądu powyższe stanowisko zdaje się również aprobować sam pozwany, który decyzją z dnia 11 czerwca 2007 roku po rozpatrzeniu wniosku (...) Sp. z o.o. z siedzibą

w G. z dnia 10 maja 2007 roku o zatwierdzenie taryfy dla obrotu energią elektryczną postanowił umorzyć postępowanie administracyjne w sprawie jako bezprzedmiotowe.

Powyższe zostało również potwierdzone orzeczeniem tutejszego Sądu, który wyrokiem z dnia 9 grudnia 2011 roku o sygnaturze akt XVII AmE 86/10 uchylił decyzję Prezesa URE z dnia 19 marca 2010 roku nr (...) (...) (...) uznając, iż zaskarżona decyzja nie ma racji bytu, gdyż rozstrzyga merytorycznie w przedmiocie cofnięcia zwolnienia z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej udzielonego powodowi decyzją z dnia 2 listopada 2007 roku w sytuacji, gdy wcześniej został on zwolniony z tego obowiązku „Stanowiskiem” Prezesa URE z dnia 28 czerwca 2001 roku. Tutejszy Sąd potwierdził to również wyrokiem z dnia 14 stycznia 2009 roku o sygnaturze akt XVII AmE 60/08, w którym uznano, że brak było podstaw do wydania zaskarżonej decyzji, gdyż powód był zwolniony z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej „Stanowiskiem” Prezesa URE z dnia 28 czerwca 2001 roku.

Pogląd, że w sytuacji takiej, jak w niniejszej sprawie, postępowanie administracyjne zakończone wydaniem zaskarżonej decyzji było bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a., nie jest trafny. Należy bowiem podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym i stanowiskiem doktryny, bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego oznacza brak któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego sprawiającego, iż nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty (np. ostatnio wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 września 2010 roku, II OSK 1393/09). Ponadto, w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 listopada 1995 roku, III ARN 50/95 (OSNAPiUS 1996 nr 11, poz. 150) Sąd Najwyższy podkreślił, że ze względu na ustrojową zasadę prawa strony do merytorycznego rozpatrzenia jej żądania w postępowaniu administracyjnym i prawa do rozstrzygnięcia sprawy decyzją art. 105 § 1 k.p.a. nie może być interpretowany rozszerzająco. Przepis ten ma bowiem zastosowanie tylko w tych sytuacjach, w których w świetle prawa materialnego i ustalonego stanu faktycznego brak jest sprawy administracyjnej mogącej być przedmiotem postępowania. Oznacza to, że postępowanie administracyjne, inaczej niż postępowanie cywilne, staje się bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. tylko wtedy, gdy brak jest sprawy administracyjnej, która może być załatwiona decyzją, nie zaś wtedy, gdy wydanie decyzji staje się zbędne. W niniejszej sprawie nie było podstaw do umorzenia postępowania administracyjnego zakończonego zaskarżoną decyzją, ponieważ w ustalonym przez Sądy stanie faktycznym i prawnym istniała sprawa administracyjna (zwolnienia z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia art. 47 Prawa energetycznego), podmiot tego zwolnienia (powodowa spółka), ustawowo upoważniony organ administracji publicznej (Prezes URE) i podstawa prawna decyzji o zwolnieniu (art. 49 ust. 1 Prawa energetycznego). Nie budzi natomiast wątpliwości, że zaskarżona decyzja zawiera rozstrzygnięcie w sprawie, która dotyczyła zatwierdzenia taryfy, z przedkładaniem której powód był zwolniony stanowiskiem Prezesa URE z dnia 28 czerwca 2001 roku. W konsekwencji istnieją przesłanki do stwierdzenia nieważności takiej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. Uznając zatem, że zaskarżona decyzja została wydana w warunkach określonych w art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. i biorąc pod rozwagę treść art. 479⁽³⁾ k.p.c., należało dojść do wniosku, że prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji powinno być uchylenie zaskarżonej decyzji.

W związku z powyższą argumentacją Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c., uchylił zaskarżoną przez powoda w niniejszej sprawie decyzję z racji braku podstaw do jej wydania przez Prezesa URE.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 k.p.c., w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Na kwotę 460 zł składa się opłata sądowa w wysokości 100 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 360 zł wraz z kosztem opłaty skarbowej za złożenie dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w kwocie 17 zł.

SSO Dariusz Dąbrowski